

Dániel könyve – Százhatvanhatodik fejelet

A prófécia feltárása: a francia forradalom, Putyin Oroszországa és az ukrán konfliktus

Jeff Pippenger

2024-03-29

Amint elkezdjük szemügyre venni a vég idejének 1989-ben megjelenő előképi megjelenítését a tizedik vers prófétai történelme által, szükséges visszatérnünk a földvad két szárva harmadik nemzedékének történetéhez. 1913-ban a földvad republikanizmusnak nevezett szárva megkezdte a megalkuvás nemzedékét a globalista bankrendszerrel, és 1919-ben az igaz protestantizmus szárva megkezdte a megalkuvás nemzedékét a hitehagyott protestantizmus teológusaival, valamint az Amerikai Orvosi Szövetséggel is, amikor oktatási rendszerének akkreditációját átengedte a világnak. Mindkét szárva megalkuvó kapcsolatba lépett a világgal, amely attól a ponttól kezdve megváltoztatta saját üzenetük irányát.

Abban a történetben az északi király, valamint a végidők déli királya számára a kiindulópont szintén fordulóponthoz érkezett. A fatimai csoda 1917. október 13-án történt a portugáliai Fátimában. Ez egy olyan Mária-jelenéssorozat betetőzése volt, amelynek három fiatal pástorgyermek volt a tanúja: Lúcia dos Santos és unokatestvérei, Francisco és Jacinta Marto. A gyermekek beszámolóí szerint a Szűz Mária, akit Fatimai Miasszonyunkként azonosítottak, 1917 májusától októberéig minden hónap 13. napján megjelent nekik.

Az 1917. október 13-i utolsó jelenés alkalmával emberek tízezrei gyűltek össze a Fatima közelében fekvő Cova da Iriában, arra számítva, hogy a gyermekek előrejelzése szerint csodának lesznek tanúi. A tanúk beszámolóí szerint a nap színt váltott, forogni látszott, és táncolt az égen. Ezt az eseményt a Napcsodaként vagy a Fatimai csodaként kezdték emlegetni.

A fatimai csoda jelentős esemény a katolikus történelemben és jámborságban, és az évek során számos tanulmány, vita és vallási értelmezés tárgya volt. A fatimai események maradandó hatást gyakoroltak a népi vallásosságra, a Mária-tiszteletre és az apokaliptikus témák értelmezésére a katolikus egyházon belül.

A bolsevik forradalom Oroszországban 1917. november 7-én zajlott le, amikor a Vlagyimir Lenin és a Bolsevik Párt vezette bolsevik erők elfoglalták a kulcsfontosságú kormányzati épületeket és infrastrukturális létesítményeket Petrográdban (a mai Szentpéterváron). Ez az esemény az 1917-es orosz forradalom betetőzését jelentette, amely az év korábbi szakaszában a februári forradalommal kezdődött; ez vezetett II. Miklós cár lemondásához és az ideiglenes kormány felállításához.

A forradalom idején a bolsevikok sikeresen megdöntötték az ideiglenes kormányt, és szovjet ellenőrzést hoztak létre Oroszország felett. A bolsevikok kikiáltották a szocialista állam megalakulását, és megkezdtek forradalmi programjuk végrehajtását, beleértve az ipar államosítását, a föld újraelosztását, valamint Oroszország kilépését az első világháborúból. Az októberi forradalom végső soron a Szovjetunió létrejöttéhez vezetett, és mélyreható, messzire ható

következményekkel járt Oroszországra és a világra nézve, alakítva a 20. század történelmének menetét.

Jézus a kezdettel szemlélteti a véget, és ahhoz, hogy teljes mértékben megértsük az utolsó napok északi királyát és déli királyát, szükséges megértenünk az eredetüket. A Dániel könyve tizennegyedik fejezetében azonosított szó szerinti déli és északi királyok úgy vannak meghatározva, hogy a szó szerinti Egyiptom területe fölött uralkodó hatalom a déli király, míg a Babilonhoz kapcsolódó szó szerinti földrajzi terület fölött uralkodó hatalom az északi király.

A szó szerinti prófécia a kereszt idején ment át lelki próféciaába, amikor az ősi, szó szerinti Izráel átmenetben volt a modern, lelki Izráelbe. A szó szerinti pogány Róma Kr. u. 67-től 70-ig három és fél szó szerinti évig tapodta alá a szó szerinti Jeruzsálemet, és a lelki pápai Róma három és fél lelki évig tapodta alá a lelki Jeruzsálemet.

A szellemi Babilont a Jelenések könyve tizenhetedik fejezete azonosítja mint a paráznát, aki paráználkodik a föld királyaival. A szellemi Egyiptomot a Jelenések könyve tizennegyedik fejezete azonosítja mint az ateista Franciaországot. Az északi szellemi király modern megnyilvánulásait, amely a vég idején, 1798-ban kapta halálos sebét, majd a vég idején, 1989-ben visszavágott a déli szellemi király modern megnyilvánulásának, mindkettőt Dániel tizennegyedik fejezetének negyvenedik verse ábrázolja. Mindkét hatalom végidei megnyilvánulásának eredete az 1917 és 1918 közötti időszakra nyúlik vissza, amely ugyanaz az időszak, mint a földi vadállat mindkét szarva számára a megalkuvás nemzedéke. E kezdeteket fel kell ismerni ahhoz, hogy a végkifejleteket helyesen alkalmazzuk. Az északi és a déli végidei király kezdete egyaránt a francia forradalomnál indul.

„A tizenhatodik században a reformáció, nyitott Bibliát tárva a nép elé, igyekezett bebocsáttatást nyerni Európa minden országába. Egyes nemzetek örömmel fogadták azt, mint a Menny követét. Más országokban a pápaság nagy mértékben sikerrel akadályozta meg annak bejutását; és a bibliai ismeret világossága emelő hatásaival együtt csaknem teljesen ki lett rekesztve. Egy országban, noha a világosság utat talált, a sötétség nem fogta fel azt. Évszázadokon át az igazság és a tévelygés küzdött az uralomért. Végül a gonosz diadalmaskodott, és a Menny igazsága kivetetett. „Az pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot.” János 3:19. A nemzetre maradt, hogy learassa annak az útnak a következményeit, amelyet választott. Isten Lelkének visszatartó ereje elvételével egy néptől, amely megvetette kegyelmének ajándékát. A gonoszságnak megengedett, hogy beérjék. És az egész világ látta a világosság szándékos elutasításának gyümölcsét.”

„A Biblia elleni háború, amelyet Franciaországban oly sok évszázadon át folytattak, a forradalom jeleneiben érte el tetőpontját. Az a rettenetes kitörés csupán Róma Szentírás-elnyomásának jogos következménye volt. A világ előtt ez szolgált a legmeggrázóbb szemléltetésül annak, miként valósult meg a pápai politika működése — annak a szemléltetésül, hogy milyen eredmények felé tartott immár több mint ezer esztendőn át a római egyház tanítása.”

„A Szentírás elnyomását a pápai fennhatóság időszaka alatt a próféták előre megjövendölték; és a Jelenések könyvének írója rámutat azokra a rettenetes következményekre is, amelyek a „bűn emberének” uralma nyomán kiváltképpen Franciaországra hárultak.” A nagy küzdelem, 265–266.

A francia forradalmat az Írások elfojtása idézte elő „a pápai fennhatóság időszaka alatt”. Az ateizmus születését, amely a pápaság ősellenségévé volt hivatva válni, maga a pápaság idézte elő. A francia forradalom 1789-től 1799-ig tartott, de az az ateista forradalmi szellem, amely Franciaországban kezdődött, tovább terjedt Európa-szerte és azon túl is. Száztizennyolc évvel a franciaországi forradalom vége után Oroszországban kezdetét vette az orosz forradalom. Az ateizmusnak az a forradalma, amely Franciaországban kezdődött, Oroszországban ért véget, és 1917-ben Oroszország annak a nemzetnek prófétai képviselőjévé vált, amelyet Egyiptom ateizmusa jelképezett. A királyi hatalom, amelyet a sárkány ereje a déli királyként képviselt, Franciaországból Oroszországba tevődött át.

A franciaországi forradalmat politikai és prófétai értelemben Napóleon Bonaparte képviselte, és ebben az értelemben Napóleon egy olyan nemzet első vezetőjét jelképezi, amelyet az Egyiptom ateizmusa által előidézett forradalom alapított meg. Napóleon nárcizmusát találó módon ismétlődik meg Putyin nárcizmusában.

Napóleon élesen tudatában volt a képiség és a propaganda hatalmának, miként Putyin is, aki egykori KGB-tiszt volt. A KGB a propagandára szakosodott. Napóleon a portréfestészetet arra használta, hogy tekintélyét, hatalmát és vezetői arculatát a nyilvánosság elé vetítse. Korának legünnepeltebb művészei közül többeket is megbízott portrék készítésével, köztük Jacques-Louis Davidot, Antoine-Jean Grost és Jean-Auguste-Dominique Ingres-t, valamint másokat is.

Ezek a portrék Napóleont különféle testtartásokban és környezetekben ábrázolták, a hivatalos állami portréktól a kötetlenebb jelenetekig. Nem csupán személyes emlékként szolgáltak maga Napóleon számára, hanem eszközül is ahhoz, hogy képét és befolyását belföldön és nemzetközi szinten egyaránt terjesszék. Putyin ugyanezt valósította meg önmaga számára: önmagáról készült képek sokaságával, különféle olyan környezetekben, amelyek vetekednek az internet modern influenszereinek bármely megjelenésével.

A francia forradalom kezdetén a királyt, családját és kíséretét megdöntötték és kivégezték. Az orosz forradalom kezdetén a cárt, családját és kíséretét megdöntötték és kivégezték. A Franciaországban kezdődött forradalom Oroszországban jutott tetőpontra. A francia forradalom a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének prófécijával foglalkozó tárgy, ezért a francia forradalom a prófétai értelmezés szabályainak van alárendelve. Jézus mindig egy dolog végét annak kezdetével szemlélteti, ezért az orosz forradalom a francia forradalom vége.

Vlagyimir Putyin egy olyan nemzet utolsó vezetőjét képviseli, amelyet az Egyiptom ateizmusával véghezvitt forradalom alapított meg. Oroszország első vezetője Vlagyimir Lenin volt. A „Vlagyimir” név szláv eredetű, és két elemből áll: „vlad” és „mir”. A „vlad” a szláv „vladeti” gyökből származik, amelynek jelentése „uralkodni” vagy hatalmat gyakorolni. A „mir” jelentése „világ”. Az első Vlagyimir (Lenin) előképezi az utolsó Vlagyimirt (Putyin), akit az ateizmus

forradalmának első vezetője (Napóleon) szintén előképez.

Napóleon veresége után a hatodik koalíció háborújában és a fontainebleau-i szerződést követően, 1814 áprilisában lemondott Franciaország trónjáról, és száműzték a Földközi-tengerhez tartozó Elba szigetére. Megkapta a sziget feletti szuverenitást, és megtarthatta a császári címet, jóllehet erősen korlátozott formában. Napóleon mintegy tíz hónapot töltött Elbán, amely idő alatt terveket szőtt arra, hogy visszatérjen a hatalomba Franciaországban. Miután megszökött Elbáról, és a Száz Nap alatt rövid időre visszatért a hatalomba Franciaországban, Napóleon 1815 júniusában döntő vereséget szenvedett a waterlooi csatában. E vereség után a szövetséges hatalmak, különösen Nagy-Britannia, eltökélten meg akarták akadályozni, hogy Napóleon bármiféle további bajt okozhasson. Következésképpen ismét száműzték, ezúttal a Dél-Atlanti-óceán távoli Szent Ilona szigetére. Napóleon élete hátralévő részét száműzetésben töltötte Szent Ilonán, egészen 1821-ben bekövetkezett haláláig.

Putyin a KGB régi gárdájának képviselője. A KGB 1954-től egészen 1991-es feloszlásáig a Szovjetunió fő biztonsági és hírszerző szerve volt. Feladatai közé tartozott a belső biztonság, a kémelhárítás és a hírszerzés, belföldön és nemzetközi szinten egyaránt. A KGB kiterjedt kémhálózatáról, megfigyelési műveleteiről, valamint a kommunista rezsim lakosság feletti ellenőrzésének fenntartásában betöltött szerepéről volt ismert. Vlagyimir Putyin a KGB (Állambiztonsági Bizottság), a Szovjetunió fő biztonsági és hírszerző szervének tagja volt.

Putyin 1975-ben, a Leningrádi Állami Egyetem elvégzése után csatlakozott a KGB-hez. Putyin 1991-ig, a Szovjetunió összeomlásáig a KGB-nél dolgozott, ezt követően pedig belépett a politikába, és végül 2000-ben Oroszország elnöke lett. A KGB-ben szerzett háttere jelentős befolyást gyakorolt kormányzási és külpolitikai megközelítésére. Napóleon első száműzetése Elba szigetén 1991-től 2000-ig terjedő történelmet jelképezi, amikor a KGB filozófiája visszatért. Amikor Putyint végül legyőzik, amint azt a tizenharmadiktól a tizenötödikig terjedő versek ábrázolják, ez a második vereség (az első 1989 volt) Waterlooval és Napóleon második száműzetésével áll párhuzamban, ahol meghalt.

Napóleon mérte a halálos sebet a pápaságra 1798-ban és 1799-ben. 1799-ben Franciaországban véget ért a francia forradalom, de 1917-re a bolsevik forradalomban elérte Oroszországot. 1917-ben Portugáliában történt a fatimai csoda, és a három gyermek, akik állítólag Máriával és Józseffel érintkeztek, három titkos üzenetet kapott. A három üzenet abban az értelemben volt titkos, hogy azokat csak a pápának, az északi királynak volt szabad elolvasnia. Az üzenetek arra utasították a pápát, hogy hívjon össze különleges gyűlést a Katolikus Egyház vezetőivel, és tartson különleges szertartást annak érdekében, hogy Oroszországot, amely az előző évben éppen kommunista Oroszországgá lett, a Szűz Máriának szentelje.

Az üzenetek figyelmeztetést tartalmaztak arra nézve, hogy ha a pápa megtagadja a parancs teljesítését, amely szerint Oroszországot Máriának kell felajánlani, a világ újabb világháborút fog elszenvedni (az első világháború a csodát követő hónapban ért véget). A fatimai üzenetek a konzervatív katolikus prófétai értelmezés szerkezetévé váltak. A katolikus egyházon belüli küzdelmet azonosították a konzervatív katolicizmus — amelyet II. János Pál pápa és az első

vatikáni zsinat képvisel — és a liberális katolicizmus — amelyet a jelenlegi „woke-pápa” és a második vatikáni zsinat képvisel — között.

A fatimai üzenetekben a „jó pápa” a „fehér pápa” volt, a „rossz pápa” pedig a „fekete pápa”. A jó pápa, II. János Pál pápa, a konzervatív pápa volt, aki a Fatimai Szűzet nevezte meg vezérlő bálványaként, a rossz pápa pedig a woke-pápa, aki ugyancsak elutasít minden üzenetet az úgynevezett Szűz Máriától. Amikor ellátogatunk a portugáliai Fatimában lévő kegyhelyre, a területre belépve a bejárat két oldalán egy-egy hatalmas szobor áll: az egyik oldalon egy fekete pápáé, a másikon egy fehér pápáé; így módon jelenítve meg a fatimai próféciaikban azonosított belső küzdelmet.

A fatimai három titkos üzenet másik eleme a katolicizmus (az északi király) és az ateizmus (a déli király) közötti hadviselés hangsúlyozása volt. Anélkül, hogy felismernénk: a katolicizmus és az ateista Oroszország közötti hadviselés a sátáni prófécia egyik tárgya, amely a katolicizmus nagy százalékát irányítja, nehéz, ha ugyan nem lehetetlen megérteni azt a támogatást, amelyet a katolikus egyház a második világháború idején a náci Németországnak nyújtott.

A Leningrádért vívott csata, amely a második világháború idején 1941. szeptember 8-tól 1944. január 27-ig tartott, a történelem egyik leghosszabb és legkegyetlenebb ostroma volt. A sztálingrádi csata, amelyre 1942. augusztus 23. és 1943. február 2. között került sor, gyakran a második világháború legvéresebb és legjelentősebb ütközetének tekintik. Mindkét oldalon mérhetetlen veszteségeket okozott, a becslések szerint az összes veszteség meghaladta a 2 millió főt, beleértve a halottakat, a sebesülteket és a fogságba esett katonákat is. A sztálingrádi csata egyúttal fordulópontra is jelentett a háborúban, mivel a Vörös Hadsereg döntő győzelmet aratott a német hadsereg felett, és ez végső soron a náci Németország vereségéhez vezetett.

Annak felismerése nélkül, hogy a náci Németország Oroszország elleni hadviselése — különösen az imént hivatkozott két csatában — milyen jelentőséggel bírt, nehéz megérteni Németország szerepét mint a katolikus egyház titkos szövetségesét. Annak megértése nélkül, hogy a katolicizmus és Oroszország ateizmusa, majd később a kommunista Szovjetunió között szellemi háború zajlott, amelyet a fatimai Mária sátáni próféciaja indított, nem érthető annak logikája, hogy a katolicizmus a második világháborút követően miért rejtette el, majd szállította titokban szerte a világon a náci háborús bűnösöket. A náci a katolicizmus meghatalmazott hadserege voltak az Oroszország elleni küzdelmében.

E prófétai logika szerint vesz részt Putyin, az ateista Oroszország feje, háborúban Ukrajnában, amelynek vezetőiről nyíltan köztudott, hogy nácik. A Fatima ateizmus elleni háborújának szárazföldi csapatai a Második Világháborútól kezdve a fasizmus és a nácizmus. Természetesen, noha az ukrán kormány vezetőinek e valósága jól dokumentált, Hitler Birodalmi Népfelvilágosítási és Propagandaminisztériumának modern megnyilvánulása (a fősodratú média) e tényeket lehetőségeihez mérten leplezte.

Az „Ukraine” név a szláv „ukraina” szóból származik, amelynek jelentése „határvidék” vagy „a perem”. A kifejezés történelmileg a Kijevi Rusz határterületeire utalt, arra a középkori államra, amely megelőzte a mai Ukrajnát, és Kelet-Európa és Eurázsia találkozási pontján helyezkedett el.

A történelem folyamán különféle kultúrák, civilizációk és birodalmak találkozásihelyül szolgált, beleértve a Bizánci Birodalmat, az Oszmán Birodalmat, az Orosz Birodalmat és másokat. Stratégiai fekvése határvidékké tette, amely jelentős kulturális, politikai és katonai kölcsönhatásokat élt át. A középkor folyamán Ukrajna a Kijevi Rusz határvidéke volt; ez egy hatalmas állam volt, amely a mai Ukrajna, Oroszország és Fehéroroszország egyes részeit foglalta magában. Ahogy a Kijevi Rusz idővel terjeszkedett, majd visszaszorult, határai gyakran változtak, és Ukrajna az állam peremén maradt.

A Szovjetunió 1989-es összeomlása után, amint azt a tizedik vers ábrázolja, a tizenegyedik és tizenkettedik vers egy olyan csatát azonosít, amelyben a dél királya visszavág, és felülkerekedik az észak királyán. Ezt a csatát Ráfianál vívták, amely a dél királya és az észak királya uralmi területeinek határvidéke volt.

A ráfia csata, amely Kr. e. 217-ben zajlott, nevét arról a városról kapta, amelynek közelében a csata lezajlott. Ráfia az ősi Palesztina tengerparti vidékén fekvő város volt, Egyiptom Ptolemaioszi Királysága és a Szeleukida Birodalom közötti határ közelében. A csata idején az Egyiptom Ptolemaioszi Királysága, amelyet IV. Ptolemaiosz Philopatór király uralt, valamint a III. Antiokhosz király uralma alatt álló Szeleukida Birodalom közötti határ Ráfia környékén húzódott. A csatát a határvidék közelében vívták meg, mivel mindkét fél arra törekedett, hogy megszilárdítsa ellenőrzését a Levante stratégiai jelentőségű területei fölött.

Ráfia ősi városa a mai Rafah városának közelében fekszik. Rafah a Gázai övezet déli részén elhelyezkedő város, amely a palesztin területekhez tartozik. Miután Ptolemaiosz Kr. e. 217-ben győzelmet aratott Ráfianál, üldözéseket indított a jeruzsálemi, valamint az egyiptomi zsidók ellen is. A győzelem rövid életű volt, és a következő három versben — úgyszólván — elérte Waterloóját. A tizenharmadik versben a korábban legyőzött északi király visszatér, a tizenötödik versre pedig elsőprő vereséget mér a déli királyra.

Putyin ukrainai győzelmét Putyin, a propagandára szakosodott egykori KGB-tiszt, nagy valószínűséggel arra fogja felhasználni, hogy feltárja az ukrán vezetés náci gyökereit, továbbá leleplezze a nyugati világ azon szereplőit, akik gazdasági kapzsiságból támogatták a rezsimeket, és kétségkívül nyilvánosságra hozza a globalisták által működtetett rejtett titkos létesítményeket és biolaboratóriumokat is, amelyeket az Egyesült Államok adófizetői finanszíroztak.

Ezek a kijelentések megsemmisítik majd a világ globalistáinak jelenlegi hangoztatott érveit, valamint az Egyesült Államok demokrata szócsöveinek beszédpaneleit is. Putyin ama győzelme felhatalmazást ad majd a nyolcadik Elnöknek, aki a hét közül való, hogy betöltse szerepét mint ama prófétai zsarnok, aki közvetlenül a tizenhatodik vers előtt lép be a történelembe; a tizenhatodik vers pedig a hamarosan eljövendő vasárnapi törvény.

A tizenharmadik versben az északi király újjászervezi hadseregét, a tizenegyedik versben pedig a pogány Róma első ízben lép be a történelembe, jöllehet ekkor még nem az északi király. Ott annak a jelképnek azonosítják, amely „megerősíti a látomást”, valamint annak a hatalomnak, amely felmagasztalja magát, majd elbukik. Putyin ukrainai háborúban aratott győzelme után a pápaság el fogja kezdeni felemelni magát a világpolitikába, közvetlenül a tizenhatodik versben szereplő

vasárnaptvörvény előtt.

A francia forradalom, valamint annak kapcsolata az orosz forradalommal; Napóleon és Putyin; a fatimai csoda és annak három titka; a Vatikán és Hitler közötti titkos szövetség, valamint a Vatikán és Reagan közötti titkos szövetség: mindezek olyan próféta „kerekek”, amelyek a tizenegyedik verstől a tizenötödikig terjedő versek történetében metszik egymást, s ez a történelem 2001. szeptember 11-étől az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptvörvényig tart. Fontos volt rövid összefoglalást adni ezekről a próféta „kerekekről”, mielőtt a tizedik vers tárgyalására rátérnénk.

A következő cikk az „NBC News”-ból származik, amely a lehető leginkább a „fősodratú média” része, és az „MSM” Hitler második világháborús propagandagépezetének modern megfelelője. A cikk természetesen Putyin-ellenes, oroszellenes és Ukrajna-párti, de nem ez a lényeg. A mennyei ország polgáraiként Isten népének nem szabad a sátáni munka egyik oldalát sem támogatnia, és minden hadviselés sátáni munka.

E cikk célja, hogy azok számára, akik nem ismerik a katolicizmus (az északi király) és az ateizmus (a déli király) közötti próféta háborút, valamint azt a tényt, hogy e két próféta hatalom küzdelmében a náciizmust a katolicizmus helyettesítő hadseregeként alkalmazták (miként 1989-ben az Egyesült Államokat használták fel), lehetővé tegye ennek megértését. A próféciák tanulmányozóinak elegendő bizonyítékkal kell rendelkezniük ahhoz, hogy felismerjék: a második világháború és a hidegháború háttértörténete jelen van a mostani ukrain háborúban, amint az Dániel 11. fejezetének tizenegyedik és tizenkettedik verseinek beteljesedéseként valósul meg.

„A történelmi eseményeket, mint a prófécia közvetlen beteljesedésének bizonyosságait, a nép elé tárták, és a próféciát úgy látták, mint az e föld történelmének lezárásához vezető események jelképes ábrázolását.” Selected Messages, 2. könyv, 102.

NBC News-cikk: „Ukrajna náci problémája valós, még ha Putyin „náciatlanítási” állítása nem is az”

A számos torzítás közül, amelyeket Vlagyimir Putyin orosz elnök annak igazolására gyártott, hogy Oroszország megtámadta Ukrajnát, talán a legkülönösebb az az állítása, hogy a lépésre az ország és vezetésének „náciatlanítása” érdekében került sor. Amikor páncélos harcokcsikkal és vadászgépekkel való bevonulását szomszédja területére igyekezett megindokolni, Putyin kijelentette, hogy az intézkedésre „az emberek védelme” érdekében került sor, akiket „megfélemlítésnek és népiirtásnak” vetettek alá, továbbá hogy Oroszország „Ukrajna demilitarizálására és náciatlanítására fog törekedni”.

Putyin pusztító cselekedetei — köztük a zsidó közösségek feldúlása — világossá teszik, hogy hazudik, amikor azt állítja, célja bárki jólétének biztosítása.

Első ránézésre Putyin rágalma abszurd, nem utolsósorban azért, mert Volodimir Zelenszkij ukrán elnök zsidó származású, és kijelentette, hogy családjának egyes tagjait a második világháború idején megölték. Arra sincs semmiféle bizonyíték, hogy Ukrajnában a közelmúltban tömeges gyilkosságok vagy etnikai tisztogatások történtek volna. Ezenfelül az ellenségek náciaként való megbélyegzése Oroszországban bevett politikai fogás, különösen egy olyan vezető részéről, aki kedveli a dezinformációs kampányokat, és fel akarja szítani a

nemzeti bosszú érzületét egy második világháborús ellenséggel szemben, hogy ezzel igazolja a hódítást.

Ám noha Putyin propagandát folytat, az is igaz, hogy Ukrajnának valódi náci problémája van — mind a múltban, mind a jelenben. Putyin romboló cselekedetei — köztük a zsidó közösségek pusztítása — világossá teszik, hogy hazudik, amikor azt állítja, célja bárkinek a jólétét biztosítani. De bármennyire fontos is megvédeni a sárga-kék zászlót a Kreml kegyetlen agressziójával szemben, veszedelmes mulasztás volna tagadni Ukrajna antiszemita történelmét és Hitler nácijaival való együttműködését, valamint azt is, hogy újabb időkben egyes körök magukévá tették a neonáci irányzatokat.

Miért beszélnek az Ukrajnából menekülőkről ekkora együttérzéssel? Mert fehérek.

A második világháború előestéjén Ukrajna adott otthont Európa egyik legnagyobb zsidó közösségének; becslések szerint létszámuk elérhette a 2,7 milliót is, ami figyelemre méltó szám, tekintettel a terület antiszemitizmusban és pogromokban bővelkedő hosszú múltjára. A végére több mint a felük elpusztult. Amikor 1941-ben a német csapatok átvették Kijev felett az uralmat, „Heil Hitler” feliratú transzparenszekkel fogadták őket. Nem sokkal később csaknem 34 000 zsidót — romákkal és más „nemkívánatos elemekkel” együtt — összegyűjtöttek, és az áttelepítés ürügyével a városon kívüli mezőkre hajtották, hogy ott lemészárolják őket abban, ami „golyók általi holokauszt” néven vált ismertté.

A Babij Jar-i szakadék két éven át tovább telt, mint tömegsír. Mivel ott akár 100 000 embert is meggyilkoltak, Auschwitzon és más haláltáborokon kívül a holokauszt egyik legnagyobb önálló gyilkossági helyszínévé vált. A kutatók rámutattak arra, hogy a helyiek kulcsszerepet játszottak a helyszínen a náci gyilkolási parancsok végrehajtásában.

Napjainkban Ukrajnában 56 000 és 140 000 közé tehető a zsidók száma, akik olyan szabadságokat és jogi védelmet élveznek, amilyeneket nagyszüleik soha el sem tudtak képzelni. Ide tartozik a múlt hónapban elfogadott, módosított törvény is, amely büntethetővé teszi az antiszemita cselekményeket. Sajnálatos módon e törvény célja az volt, hogy kezelje az előítéletesség nyilvános megnyilvánulásainak szemmel látható felerősödését, beleértve a horogkeresztekkel elcsúfított zsinagógák és zsidó emlékhelyek megrongálását, valamint a Kijevben és más városokban tartott baljós felvonulásokat, amelyek a Waffen SS-t éltették.

Egy másik baljós fejleményként Ukrajna az elmúlt években szobrok tömegét emelte olyan ukrán nacionalisták tiszteletére, akiknek örökségét beszennyezi vitathatatlan múltjuk mint náci helytartók. A Forward című lap számba vette e megvetendő alakok közül néhányat, köztük Sztepan Banderát, az Ukrán Nacionalisták Szervezetének (OUN) vezetőjét, akinek követői helyi milicistaként szolgáltak az SS és a német hadsereg oldalán. „Ukrajnában több tucat emlékmű és számos utcanév dicsőíti ezt a náci kollaboránst, elegendő ahhoz, hogy két külön Wikipédia-oldalt igényeljen” – írta a Forward.

Egy másik gyakran kitüntetett személy Roman Suhevics, akit ukrán szabadságharcóként tisztelnek, ugyanakkor egy rettegett náci segédrendőri egység vezetője is volt, amelyről a Forward megjegyzi, hogy „több ezer zsidó és ... lengyel lemészárlásáért volt felelős”. Szobrokat emeltek Jaroszlav Sztjeckónak is, az OUN egykori vezetőjének, aki ezt írta:

„Ragaszkodom a zsidók kiirtásához Ukrajnában.”

A szélsőjobboldali csoportok az elmúlt évtizedben szintén politikai befolyásra tettek szert; közülük egyik sem kelt nagyobb rémületet, mint a Szvoboda (korábban Ukrajna Szociál-Nemzeti Pártja), amelynek vezetője azt állította, hogy az országot egy „moszkovita-zsidó maffia” irányítja, helyette pedig egy antiszemita gúnykifejezéssel illette az Ukrajnában született zsidó színésznőt, Mila Kunist. A Foreign Policy szerint a Szvoboda több tagot is küldött Ukrajna parlamentjébe, köztük egy olyat is, aki a holokausztot az emberi történelem „fényes időszakának” nevezte.

Ugyanilyen nyugtalanító módon a neonácik Ukrajna önkéntes zászlóaljainak egyre gyarapodó soraiban is jelen vannak. 2014-ben, Putyin krími invázióját követően, Kelet-Ukrajnában Moszkva által támogatott szeparatisták ellen vívott legkeményebb utcai harcok némelyikében edződtek meg. Ezek egyike az Azov zászlóalj, amelyet egy magát nyíltan fehér felsőbbrendűséget hirdető személy alapított, aki azt állította, hogy Ukrajna nemzeti rendeltetése az ország megtisztítása a zsidóktól és más alacsonyabb rendű fajoktól. 2018-ban az Egyesült Államok Kongresszusa kikötötte, hogy az Ukrajnának nyújtott támogatás nem használható fel „fegyverek, kiképzés vagy egyéb segítség nyújtására az Azov zászlóalj számára”. Ennek ellenére az Azov ma már hivatalos tagja az Ukrán Nemzeti Gárdának.

Bizonyosan semmi ebben a nyugtalanító összefüggésrendszerben nem igazolja azt a nyomorúságot, amely az elmúlt több hét során az ukránokra szakadt — és valószínűtlen, hogy Putyint bármelyik is ezek közül indította volna, amikor megindította invázióját. Sőt, Putyin miatt az Ogyesszában, Harkivban és más keleti városokban élő zsidók rendkívüli szorongatásnak vannak kitéve. Míg sokan helyi zsinagógákban és zsidó központokban találtak menedéket, mások külföldi országokba menekültek, köztük Izraelbe, amely minden zsidót arra sűrgetett, hogy hagyja el Ukrajnát.

Saját nagyszüleimnek is Nyugat-Ukrajnából kellett menekülniük, hogy elkerüljék az üldöztetést, és tragikus látni, hogy ez a körforgás tovább folytatódik. Ha az ország káoszba és felkelésbe süllyed, a zsidók ismét veszélybe kerülhetnek egyes honfitársaik részéről. E fenyegetés el nem ismerése azt jelenti, hogy alig történik valami a megelőzése érdekében.

De még ha az ország bizonyos elemei össze is fonódtak a történelem egyik legvisszataszítóbb mozgalmával, ebben a drámában kétségtelenül Ukrajna mellett kiállni a becsületes magatartás. Jelenleg, minden egyes nappal, amikor Putyin a felperzselt föld buzgóságával fokozza támadását az ukrán nép ellen, nehéz nem látni, ki is érdemli valójában az N-szót.

Allen Ripp, 2022. március 5. – Forrás

E tanulmányt a következő cikkünkben folytatjuk.

„Akik nem képesek emlékezni a múltra, arra vannak kárhoztatva, hogy megismételjék azt.”
George Santayana.

„Mindaz, amit Isten a prófétai történelemben úgy jelölt meg, hogy a múltban teljesedjék be, beteljesedett; és mindaz, aminek rendje szerint még el kell következnie, be is fog következni. Dániel, Isten prófétája, a maga helyén áll. János a maga helyén áll. A Jelenések könyvében

Júda törzsének Oroszlánja megnyitotta a prófécia tanulmányozói előtt Dániel könyvét, és így Dániel a maga helyén áll. Bizonyoságot tesz arról, amit az Úr látomásban kinyilatkoztatott neki a nagy és ünnepélyes eseményekről, amelyeket ismernünk kell, miközben beteljesedésük legküszöbén állunk.”

„A történelemben és a próféciaiban Isten Igéje feltárja az igazság és a tévelygés között régóta tartó küzdelmet. Ez a küzdelem még most is folyik. Ami egyszer megtörtént, ismét meg fog történni. A régi viták újraélednek, és új elméletek szüntelenül támadnak majd. Ám Isten népe, amely hite és a prófécia beteljesedésének megértése által részt vállalt az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetésében, tudja, hol áll. Olyan tapasztalattal rendelkezik, amely drágább a színaranynál. Szilárdan kell állnia, mint a szikla, rendületlenül megtartva bizalmának kezdetét mindvégig.” Selected Messages, 2. könyv, 109.